

Róma a jogos támadások keresztüzében

Róma tudja nagyon jól, hogy nem áll jól a szénája. Ezért kezd bele egyfajta kétségbeesett hitvédelembe, hogy visszanyerje maradék becsületét és hitelességét. Ez áll kapkodott hitvédelmi mozgalma mögött. Ezért képes lesz bármilyen felületesen jónak hangzó, szedett-vedett, de mégis alapjaiban elhibázott érveket felsorakoztatni a becsülete védelmére.

Sőt odáig is elmegy, hogy csalárd módon azokat az embereket azzal vádolja, amiket saját maga követett el. Sokszor úgy kezeli kritikusait, mintha buták, primitívek, szélsőségesek, rosszindulatúak lennének, akik mindig csak azon vannak, hogy bántsák az ártatlan szerepben tetszelgő római egyházat, illetve akik nem tudnak egyetlen forrást sem helyesen megjelölni, illetve akik ösztönösen csak ferdíteni tudják a Bibliát. Holott Rómának van mit szégyelnie, és van mit takarnia; ezért olyan gyanúsak a hitvédelmi kísérletei. Elvégre nincsen a földön olyan más intézmény, amely évszázadokon keresztül a más hitűek millióit a legkegyetlenebb eszközökkel irtotta volna ki. Ezt Róma azzal tagadja, hogy eleve csak néhány ezerre tehető az áldozatok száma (holott római forrás szerint ők az összes waldenst pusztították ki, akik több millióan voltak hajdanán)¹, vagy ha a legújabb egyházfői szexuális botrányokat nézzük Írországból², biztosak lehetünk abban hogy valami büzlik Rómában, és van alapjuk az ellene való támadásoknak. Így ez az írás tulajdonképpen egyfajta antiantikatolicizmusnak tekinthető. Így a Depositum által fordított egyik védelmező írását fogjuk most kritikára vonni.

Ezek után talán jellemezhetjük is a római apologétákat, akik védeni kívánják egyházukat. A római egyház alaposan nem keresztyén, pogány eredetű egyház. Ezért van az, hogy a Bibliát, Isten igéjét akarja a saját tanításához, a szenthagyományához beintegráltatni. Ezért is tagadja a Sola Scriptura elvet. Továbbá mivel a Biblia és a hagyományuk között rengeteg ellentmondást találnak, ez sokuknak belső nyugtalanságot okoz, sokuk emiatt protestáns is lett. Ezért sokuk feszültséget és kételyeket éreznek lelkük legmélyén, a helyenkénti hangoskodás és agresszió ellenében. A római apologéták így nem exegézist gyakorolnak, hanem konkordanciát, ahol a saját tanításuk és a Biblia között próbálják kiiktatni az ellentmondásokat, illetve összeegyeztetni kettőt. Sajnos sokszor ilyen kísérletekben a Biblia marad alul. Sokszor pedig egyszerűen vakhittel lehet találkozni.

Általános tanácsok

Alábbiakban néhány tanácsot adnék ahhoz, hogy hogyan tudjuk elkerülni azt, hogy meséket, hazugságokat, elferdítéseket tényekként kezeljünk.

1. Hallgass a józan észre!

Ha valamit józan ésszel nehéz lehet elképzelni, azt valószínűsítheted, hogy nem is igaz. Gondold át, hogy pl. az olyan állítás *valóban* helyt állhat-e, miszerint a Katolikus Egyház évszázadokon keresztül titokban irányítja a világot, és emiatt számos konspirációra volt képes (pl. az iszlám, a kommunizmus létrehozása; az I. és a II. világháború, vagy az amerikai polgárháború kirobbantása; Lincoln, vagy I. János Pál

meggyilkolása; a szabadkőművesség, a mormonok, a Ku-Klux-Klan, a Jehova Tanúi, a maffia, stb. megszervezése és irányítása, és ilyen hasonló képtelenségek).

Ha olyan állítással találkozol, ami valószínűsíthetetlen, hihetetlen és legtöbbször botrányos, akkor hallgass az eszedre, és minimum gyanúval kezeld ezeket a vádakat. Kérj vagy keress hozzá rendes és komoly bizonyítékokat, ezek nélkül ne adj hitelt semminek, és ha kapsz, vagy találsz valami bizonyítékot, akkor menj a következő ponthoz!

... Ha olyan nevekkal találkozol, akik közismerten megbízhatatlan katolikusellenesek (pl. Alberto Rivera, John Todd, Loraine Boettner, Jack Chick vagy Alexander Hislop), akkor egyszerűen vedd el az érvüket.

Lehet, hogy nem minden állítás valóságos, és inkább csak spekulációra épül. De pár dolog a fent felsorolt események közül teljes mértékben elképzelhető. Elsősorban Charles Chiniquay részletesen azt írja a "Fifty years in the church of Rome"³ című művében, hogy a jezsuitáknak igenis nagy szerepük volt Lincoln elnök meggyilkolásában, elvégre az összeesküvésnek minden tagja katolikus volt, akket jezsuiták vezettek. A jezsuiták több más személyt is gyilkoltak meg, többször próbálták I. Erzsébet angol királynőt is megölni, I. Jakab angol királyt. Sőt még papa meggyilkolásától sem riadtak vissza, amikor XIII. Kelemen pápát megölték, mivel rendjüket feloszlatta⁴. Így elképzelhető, hogy I. János Pál pápát is megölték. Továbbá Sztálin maga jezsuita tanonc volt Grúziában. Elmondása szerint a jezsuita rend letörte szellemét⁵. A cikk szerzője de úgy néz ki azok a katolikus források sem vették a fáradságot hogy leellenőrizzék azt például, hogy a volt jezsuita Alberto Rivera Romero valóban élő és létező személy volt:

3. Ellenőrizd, hogy a forrás nincs-e elferdítve!

Nagyon gyakran előfordul, hogy az antikatólikusok által idézett forrás értelme, jelentése valójában el van ferdítve. Meg kell nézni (vedd a fáradságot), hogy valóban jól érti-e az illető, amit állít, amit a forrásból ő kiolvas. Néha a félreértés a szóhasználatból ered, azaz pl. nem is ismerik a szó igazi értelmét (pl. társmegváltó, anathéma, stb.) Máskor pedig nem a tárgyra, témára vonatkozó mondatokat vonatkoztatnak egy teljesen más témakörre. Pl. a Bibliából az Egyházra vonatkozó „Krisztus teste” fogalmat az Eucharisziára vonatkoztatják; vagy amikor valaki az eretnekekről beszél, de ők ezt már a keresztényekre alkalmazzák. Nézd meg, hogy teljes-e az idézet, mert gyakran a hiányos idézetek akár az ellenkezőjét is mondhatják, mint amit eredetileg mondani akart az írója. Tehát nézd meg, hogy a forrás mit is állít pontosan, mit is jelent ez, hogy valóban azt mondja-e, hogy úgy értették-e, nem lehet-e ezt máshogyan is érteni, stb.

Szemügyre vehetjük azt, hogy a római egyház maga hogyan ferdítette el a Bibliát az évszázadokon keresztül. Róma ugyanis szokásosan a Bibliafordításait Jeromos latin nyelvű Bibliájára alapozták, és ugyebár nem az eredeti görög vagy héber szövegekre. Ez azonban megtévesztő, ahogyan több tanult római történész is elismeri, mint például Dr. Jahn, aki az Ószövetséghez írt kommentárt. Őszerinte Jeromos rengeteg fordítási hibát vétett. Azért, mert az előtte lévő görög fordításokat akarta követni, amelyek addigra jól beváltak. Sokszor a saját kommentárjaiban is javítgatja magát. Jeromos után számos katolikus Biblia keletkezett, amely ezeket a hibákat tovább terjesztette, olyanannyira, hogy Nagy Károly a 9. század elejére parancsba adta, hogy ezeket kijavítsák, amit Alcuin egyházfő meg is tett, a héber fordítások alapján. 1089-ra és utána azonban megint rengeteg változat terjedt el, ugyanannyi változat, *mint ahány példány*. Ezért történt az, hogy 1590-re V. Sixtus pápa parancsba adta, hogy új Biblia fordítás legyen, amit saját maga nézett át és Rómában adott ki. V. Sixtus pápa ezt a változatot hibamentesnek mondott ki pápai tévedhetetlenséggel egy bullában. 1592-re azonban még ezt a fordítást is rengeteg hibával telinek találták. Így ez azt jelenti, hogy vagy a papa igen is nem tévedhetetlen, vagy a Biblia hamis. VIII. Kelemen ezért 1592-ben még egy újabb fordítást rendelt el, amelyet ő maga szintén tévedhetetlenül hibamentesnek mondott ki. A Sixtusi és a Kelemeni Bibliák között Dr. James szerint akár 2000 eltérés mutatkozik. Mind ezek mellett a Douay Biblia, ami szintén sokat használt katolikus Biblia fordítás a latin Vulgátára alapszik, amelyben Isidore Clarius szerint akár 80000 hiba található (Dowling, 485-488. o.)⁶.

6. Alaposan gondold át, hogy miből mi következik!

A józan eszeddel gondold végig, hogy azokból az állításokból, amelyekkel előjönnek, mi is következik. Tedd fel magadnak a kérdést: Hogy ha igaz az, amit mondanak, akkor ebből minek kellene történnie, vagy minek kellett volna történnie. Pl. amikor azzal az extrém állítással jönnek elő, hogy a Vatikánban van egy szuperszámítógép, amelyben benne van a világ összes protestánsának a neve, akkor kérdezd meg magadtól, hogy honnan van a Vatikánnak ez a listája? Hány embernek kellene ezt összegyűjtenie, ráadásul titokban? Mi van azokkal a gyülekezetekkel, ahol nincs is felvéve a tag neve? Illetve hány meg hány olyan protestáns közösség van, amely saját tagjainak a nevét sem tudja. Vajon hány kémnek kellene lennie ahhoz, hogy minden egyes eldugott faluban összegyűjtsék ezeket az adatokat? Látható, hogy mennyire abszurd az állítás, ha végiggondoljuk.

Manapság azért a modern globalizációs technokrata korszakban élünk, ahol hackerek és spammerek képesek például email címek millióihoz elhúzni, illetve online követni azt, hogy ki milyen internetes tartalommal foglalkozik a leginkább. Nyilvánvalóan nem lehet tudni mindenkinek a személy azonosságát akik egyszer valaha protestáns közösségbe jártak, de gyülekezeti névjegyzékekben le van írva az oda járó emberek nevei. Ez az állítás nem is olyan elképzelhetetlen még akkor is ha a Vatikánnak nincsen ilyen listája. Magyarországon például ismert, hogy a szocialista párt feljegyezte azon emberek címét, akik rájuk szavaztak, névjegyzékszerűen.

7. Vedd észre a kettős mérce alkalmazását!

Az antikatolikusok gyakran úgy festenek le néhány tanítást vagy gyakorlatot, mint ami egy gyűlöletes katolikus praktika, miközben ugyanezek megtalálhatóak protestáns körökben is. Pl. olyan állításokat tesznek, hogy a katolikusok azért nem keresztények, mert hisznek az Eucharisziában jelenlévő Krisztusban, a keresztségi újjászületésben, a gyermekkeresztelésben, stb. Azonban mindezek közül többet a protestánsok között is vallják. Pl. az evangélikusok és sok anglikán hisz a valós jelenlétből, és a keresztségi újjászületésben. A gyermekkeresztelést a protestánsok *többsége* gyakorolja a világon, nem csak az evangélikusok és az anglikánok, hanem a reformátusok, a metodisták, a presbiteriánusok, és sokan mások is. Kizárólag a baptisták és a pünkösdi hagyományú gyülekezetek (és az azokból eredő mozgalmak) vetik el ezt a gyakorlatot.

Megint el lehet csodálkozni a Depositum újabb szarvashibáján, miszerint nem ismeri a protestáns tanításokat kellőképpen, ezt gyakran lehet tapasztalni Róma hitvédőitől (másik példa erre a Sola Scriptura-nak gyakori félreértelmezése). Az evangélikusok és az anglikánok tagadják a transzsubstanciatio tanát, miszerint a misén a kenyér és bor átalakul Krisztus valóságos testévé és vérévé. Az evangélikusok azonban tanítják a cosubstantiatio tanát, miszerint Krisztus jelen van valahol *a jegyek körül*. Krisztus azonban mindig jelen van a benne hívőkkel az *Ő Szentlelke* által, amit küldött maga helyett (nem pápát vagy ostyát) (Jn. 14,16-19). Az evangélikusok és anglikánok nem tanítják azt, hogy az ostya megőriz a jövőendő bűnöktől⁷. Ez a legjobban a gyakorlatban is látszik, mivel számtalan katolikus ugyanolyan bűnös maradt az áldozás után, mint előtte. Továbbá a cikk szerzője nem is olvasta Luthert, aki a következőket írja:

“Ebben gyakorolnunk kell a hitünket, hogy semmiképpen sem kételkedjünk abban, hogy meg vagyunk mentve amikor megkeresztelkedünk. Mert ha nincsen jelen benne ez a hitünk, vagy ha a keresztség közben nem közvetítetik, akkor semmit sem nyerünk a keresztség által...”⁸

A protestánsok mind egyetértenek abban, hogy keresztség csupán külső jel. Az Ószövetségben ez a jel a körülmetélkedés volt, az Újszövetségben pedig a keresztség. Pál azt írja, hogy a külső körülmetélkedés nem használ, csak a szívnek a körülmetélkedése (Róm. 2,29), vagyis az újember (Ef. 4,24), a megváltozott jellem, ami a szellemi újjászületéstől van, és nem egy rítustól.

Anathéma

Mint annyiszor, itt is arról van szó, hogy nem értik meg egy fogalom jelentését, azaz, hogy mit is jelent az „anathema” szó. Ez a szó tanítóhivatali, illetve zsinati dokumentumokban, elsősorban a Tridenti Zsinat kánonjaiban használt fogalom. Ezt az antikatolikusok úgy értelmezik, és úgy állítják be másoknak, hogy azt jelenti: „eretnekként megátkozni” vagy „eretnekként elkárhozni, elkárhoztatni”. Azaz, amikor egy dogmatikus kánonban az szerepel, hogy „anathema sit”, ez szerintük azt jelenti, hogy a Katolikus Egyház azt mondja: ennek a tanításnak az elutasítója legyen eretnekként megátkozva és/vagy legyen elkárhozott.

Azonban a szónak nem ez a jelentése. A katolikus dokumentumokban (de a Szentírásban is) ez a terminus a kiközösítésnek, az exkommunikációnak egy különleges fajtáját jelenti. A Tridenti Zsinat idejében ehhez egy kiközösítő szertartás is kapcsolódott, amelynek során 12 püspök a pápával közösen ünnepélyesen kihirdette a kiközösítést, felolvasva többek között szó szerint az 1Kor 5,4-5-öt. Azonban ez nem azt jelenti, hogy valaki is meg akarnaátkozni egy személyt, hanem éppen ellenkezőleg, a bűnbánatra akarja elvezetni. Ugyanúgy, ahogy ezt Szent Pál apostol a 2Kor 2,5-10-ben leírja. Az *anathema* egy teljesen biblikus kifejezés. A héber herem (chäräm) szó megfelelője, amellyel a zsidók a legszigorúbb elkülönülést és kiközösítést fejezték ki (vö. Ezd 10,8). Ugyanilyen értelemben használta a kumráni közösség is, és ugyanígy értette Szent Pál is (vö. Gal 1,8-9; 1Kor 16,22; Róm 9,3), azaz az Apostol sem átkot mondott ezeken a helyeken, hanem a kiközösítés szavát. Az egyházi kiközösítés bibliai példái: 1Kor 5,3-5, 2Tessz 3,6, 1Tim 1,19-20, 2Tim 2,14-19, 4,14-15, illetve az Úr Jézus kifejezett kérése: Mt 18,15-18.

Meg kell még itt jegyezni, hogy pl. a tridenti anathémák a mostani protestánsokra nem vonatkozik, hiszen ők nem tagjai a katolikus közösségnek, és emiatt kiközösíteni se lehet őket.

Egyébként az anathematizációt az 1983-as Egyházi Törvénykönyv megszüntette, és jelenleg csak önmagától beálló kiközösítés van érvényben.

Látszik, hogy a hitvédő szerző még csak bele sem olvasott igazán a tridenti zsinat végzéseibe. Ott ugyanis tételesen kiátkozza az összes protestáns tanítást (üdvösség egyedül hit és kegyelem által, a keresztség üdvözítő voltának és az eukarisztianak a tagadása, a protestáns Biblia teljesskörű betiltása), *valamint az összes embert, aki ezeket vallotta, amibe beletartozik minden ma élő protestáns is*. A tridenti zsinat ugyanis bármilyen eretneknek bélyegzett írás szigorú betiltását rendezte el, sőt még a Biblia népi nyelven történő olvasását megnehezítette. Lényeg az, hogy Róma mindenféle olyan iratot be akart tiltani, amely nem egyezett a saját hivatalos tanításával (sőt akár nagy pénzbüntetésekkel és súlyos büntetésekkel is szankcionált a világi hatalom segítségével), ezért is rendeli el a mai napig azt, hogy a Bibliáit kommentárok tömkelegével lássa el, illetve minden hivatalos egyházi iratot a Nihil Obsat Imprimatur szavakkal kell, hogy ellássa, ami azt jelenti, hogy az az írás megengedett, miután valamelyik egyházfő (például a helyi püspök) átolvasta és engedélyezte. A szerző még a saját egyházának tanítását nem értette meg, ugyanis az 1983-as kánoni törvénykönyv a kiátkozottak közötti különbséget oldotta fel csupán (*vitandi*, vagyis akit el kell kerülni, illetve *tolerati*-t, akit meg lehet tűrni az egyházban). De nem oldotta fel a tridenti zsinat átkait, mivel azok tévedhetetlenek, így visszavonhatatlanak⁹.

A tridenti zsinat felett székelő pápák közül például III. Gyula szodomita volt, aki egy Ince nevű háztartójával folytatott viszonyt. Amikor a bíborosok ezellen tiltakoztak, azzal válaszolt, hogy “És ugyan már, bennem milyen erényt találtak, ami miatt felemeltetek a pápaságra?” [vagyis semmit]. IV. Pál pedig hírhedten véres inkvizítor volt. Ilyen pápák uralkodtak a tridenti zsinaton⁶. Továbbá a zsinat a bor kiszolgáltatását betiltotta. Róma így szól: “Si quis dixerit, sanctam Ecclesiam Catholicam non justis causis et rationibus adductam fuisse, ut Laicos, atque etiam Clericos, non conficientes, sub panis

tantummodo specie communicaret, aut in eo erase; anathema sit.”, vagyis magyarul: “Aki kijelenti, hogy a katolikus egyháznak nincsen joga a laikusoktól és a nem szolgáló klérusnak csak a kenyeret kiszolgáltatni, vagy hogy abban tévedett volna, átok legyen.” Mindez, noha Jézus Krisztus világosan így szól: “Azután vette a poharat, hálát adott, és ezt mondta: "Vegyétek, és osszátok el magatok között. Mert mondom nektek, hogy nem iszom mostantól fogva a szőlőtő terméséből, amíg el nem jön az Isten országa.” (Lk. 22,17-18) Ez melleleg a római hagyománynak egy tévedése, noha tévedhetetlennek minősítették. Így tehát a római egyház antikrisztusi módon magát Jézus Krisztust kiátkozzák⁶. Ami az átkozást illeti, a tridenti zsinat IV. Piusz hitvallását fűzték a zsinat végzéseihez, amit minden hitvalló római katolikusnak el kell, hogy ismerje. Ebben kijelenti szektárius módon, hogy a római egyházon kívül nincsen üdvösség. Így akárhogyan is nézzük, ha az anathema-val (amit a tridenti zsinat szaporán is használt) a római egyház kizártnak minősít minden embert aki nem ért vele egyet, ezzel effektíve és teljes tudatossággal a kárhozatba rendeli, amiről ugye a szerző még elismeri, hogy ma is még mindig hatályban van.

Antikrisztus

Szokásos antikatolikus állítás, miszerint az 1Jn 2,18-22 a pápaság dinasztiájában teljesedett be, azaz, hogy az antikrisztusok a pápák, és az utolsó pápa lesz az Antikrisztus, avagy a Vadállat.

Azonban az antikrisztusok a Szentírás szerint azok, akik tagadják a Fiút, illetve azt, hogy Jézus Krisztus testben jött el, azaz Jézus Krisztus istenségét, illetve emberségét (1Jn 2,22; vö. 4,3; 2Jn 7). Nos, éppen a pápák voltak azok, akik minden erejükkel védték ezt a tant az évszázadok alatt, és ez ma is ugyanígy van. Tehát nem lehetnek az antikrisztusok.

A Depositumnak fölösleges hárántania a pápáról azt, hogy ő az antikrisztus, mivel ezt saját szavaival vallja: „A pápa Péter apostol megtestesítője is, aki az igazság legfőbbképviseelője, Krisztus szavainak legfőbb tanítója és prófétája, s így az üdvösség, és azezáltal elnyerhető égi korona, legbiztosabb alapja és forrása”¹⁰.

Ez nem így van, hiszen az eredeti nyelvezet szerint a Fiú tagadása azt jelenti, hogy “Krisztust feloldani”, vagyis Krisztus váltság művét tagadni, vagy szükségtelenné tenni. A katolicizmus éppen ezt teszi azáltal, hogy Jézus kereszthalálának üdvözítő volta helyett az emberi tettekre és cselekedetekre teszi a hangsúlyt. De ha így nézzük előfordult már a múltban, hogy pápa (Honoriusz pápa) olyan iratot írt alá, ami a Szentháromságot tagadta¹¹. II. János Pál, illetve XVI. Benedek papa pedig az iszlámmal is ökumenikus közösség felé hajlanak. II. János pál ilyen szavakat mondott el Kazahsztánban egy muzulmán közönség előtt: “‘Egy Isten van.’ Az apostol Isten egységét jelenti ki mindenek felett. Ez egy olyan igazság amit a keresztyének Izráel gyermekeitől örökölt és amit a muzulmánokkal is közösen vallanak: ez a hit az egy Istenben, Aki ‘a menny és föld Ura.’ (Lk. 10,21), aki mindenható és kegyelmes. Ennek az egy Istennek a nevében fordulok az ősi és mély hagyományokhoz és Kazahsztán népéhez.”¹² Ez azt jelenti, hogy II. János Pál az antikrisztusi szellemiség hordozója, mert Isten [unitárius-féle] egységét vallja, ami kizárja Jézus istenségét.

Babilon szajhája

Az antikatolikusok egy másik szép, keresztényi állítása az, miszerint a Katolikus Egyház, avagy a Vatikán a Jelenések könyve 17-18. fejezeteiben szereplő babiloni parázna szajhája. Nézzük sorjában mire szokták ezt alapozni:

A hét hegy

A Jel 17,9 szerint a kéjnéő hét hegyen ül, ami a katolikus ellenes barátaink szerint a Vatikánt jelenti, hiszen az ősi Róma 7 dombra épült.

Először is az itt szereplő görög szó, a „horosz” nem dombot jelent, hanem hegyet. Miként azt az összes magyar fordítás így is adja vissza (természetesen nemzetközi fordításokban is így van - kivétel egy-két amúgy is katolikusellenes fordítás). A domb szó a „bounosz”. A hegy a Bibliában közismert szimbolikus kifejezése a királyságoknak (vö. Zsolt 68,15; Dán 2,35; Ám 4,1, 6,1; Abd 8–21). Hogy itt is erről van szó, azt János apostol egyértelműen tisztázza, hiszen hozzá teszi: „De jelenti a hét királyt is.”. Tehát a hét hegy hét királyságot vagy országot jelent, de mivel a hetes szám a teljességet, a hiánytalanságot jelenti, így végső soron a hét királyság a Föld összes királyságát jelöli.

Másodszor a Vatikán nem épült 7 dombra, hanem csak egyre: a Vatikán dombra. De ez nem is tartozik a római 7 domb közé, amelyre az ősi Róma épült. Azok a Tiberis folyó keleti partján vannak, a Vatikán domb pedig a nyugati parton.

A hét hegy szimbólikusan több jelentéstartalommal is bírhat. A Vatikán illetve Szent Péter bazilikája a Vaticanus mons vagy Vaticanus collis-ra épült, ez latinul hegyet vagy dombot jelent^{13,14}. Róma ókori és irodalmi neve szintén a hét hegyű város volt. A Vatikánt mindenképpen lehet Róma városával azonosítani, mivel a Vatikán a *római* katolikus vallás székhelye.

Valakiről előbb-utóbb ki fog derülni, hogy ő a babiloni parázna. Róma méltán megérdemli ezt a sok bűnei miatt.

Babilon, a nagy város

A Jelenések könyve szerint Babilon azonos „a nagy város”-sal (vö. Jel 16,19; 17,18; 18,10.16.18.19.21). Az antikatolikusok ezt Vatikán városára értik.

Azonban a Jelenések könyve világossá teszi, hogy melyik is az „a nagy város”, ugyanis a Jel 11,8-ban ez áll: „A holttestük annak a nagy városnak az utcáján fog heverni, amelyet szellemi értelemben Szodomának és Egyiptomnak hívnak, és ahol Urukát is megfeszítették.” Tehát a város nem Róma, se nem a Vatikán, hanem Jeruzsálem, hiszen Jézust ott feszítették meg.

Természetesen ezen az aposztata Jeruzsálemet kell érteni.

Ez az érv semmitmondó. A Jelenések könyvének 11. fejezete pusztán a két tanuról beszél, akik Jeruzsálemben tevékenykedtek. De ha már itt tartunk, tulajdonképpen nem is konkrétan Jeruzsálemről vagy Rómáról vagy akármelyik más földi városról van szó. Babilon és Jeruzsálem *két szellemi entitás*, ezért beszél a Biblia a hívőkről, mint Izráelről, vagy mint akik a mennyi Jeruzsálem, aki el van készítve Krisztusnak mint mennyasszonynak (Jel. 21,2-3). Azonban a Biblia úgy beszél Babilonról, mint egy parázna asszony, aki a nagy vizeknél ül, ami sok népet és sok nyelvet jelent. Ez pedig sokkal inkább Rómára illik, ami a római birodalom központja volt, ami több nemzet és nyelv fölött (köztük Izráelre és Jeruzsálemre) terjesztette ki hatalmát. De maga Péter apostol is Babilonnak nevezi Rómát, mivel elvilág Rómából írta leveleit: “Köszönt titeket a veletek együtt kiválasztott **babiloni gyülekezet** és Márk, az én fiam.” (1Pt. 5,13). Ezt több katolikus apologéta is elismeri, mint maga Karl Keating is. Ezt még a New Advent katolikus enciklopédia is erősíti¹⁴. Gibbons bíboros azt is elismeri, hogy

“A babiloni vallás behatása olyan erőteljes és elismert volt, hogy Rómát Új Babilonnak nevezték”.¹⁶ (saját fordítás)

Ágoston, az egyházatya maga is elismeri az “Isten városa” c. Művében, hogy Rómát akkoriban Babilonnak nevezték más néven:

“Hogy rövid legyek, Rómát második Babilonként építették meg, mivel az előző Babilon gyermeke volt, amivel tetszett az Istennek hogy ezzel legyőzze az egész világot, azzal, hogy egy kormány és egy törvény alá legyen vetve.”¹⁷ (saját fordítás)

bíborba és skarlátba öltözve

A Vatikánra való belemagyarázás következő állítása szerint a Jel 17,4-ben a bíbor és a skarlát szín a katolikus papság színe.

Itt először is az írásmagyarázat egyik súlyos hibájával találkozhatunk. Ugyanis míg a közvetlen szöveggörnyezetben szimbolikusan értelmezik ők is a szöveget, azaz pl. Babilont szimbolikusan Rómára vagy a Vatikánra értik, a paráználkodást, amit az asszony a királyokkal folytat szintén egyértelműen szimbolikus kifejezés, addig itt a két színt szó szerint veszik. Pedig egy bibliaolvasónak nyilvánvaló, hogy a bíbor szín a királyi méltóságra és hatalomra (vö. pl. Én 7,6; Dán 5,29; Mt 27,28), a skarlát szín pedig a kiontott vérré (Iz 63,2k; Náh 2,4; Jel 6,4), itt a keresztény vértanúk vérére, illetve a bűnre utal (Iz 1,18), de ugyanezt a szöveg is megerősíti (vö. 6. vers).

Aztán az is téves állítás, hogy a katolikus papság színe a bíbor és a skarlát lenne, ugyanis az a fehér. Az összes pap, püspök, bíboros és még a pápa alapruhája is a fehér alba. Ezenkívül számos más színű ünnepi ruhájuk van: pl. lila, zöld, fekete, arany, de a fehér ruha mindig rajtuk van.

Ha megfigyeljük a Jelenések könyvét, akkor észrevevessük, hogy a babiloni kéjű bíbor és skarlátszínű ruhája kontrasztban áll az új Jeruzsálem, azaz Krisztus mennyasszonyának fehér ruhájával (vö. Jel 19,8). Ebből három dolog következhet:

1. ha a ruhák színét szó szerint vesszük, akkor az új Jeruzsálem fehér ruháját a katolikus papság fehér ruhájával lehet azonosítani.
2. mivel a Menyasszony ruhájának színéhez egy szimbolikus magyarázat van hozzáfűzve („A patyolat a szentek igaz tetteit jelenti.” 19,8), ebből kifolyólag a kéjű ruhájának is szimbolikus jelentést kell adni.
3. a Menyasszonynak az a meghatározása, miszerint ő az *Új* Jeruzsálem, arra enged következtetni, hogy a kéjű pedig a *régi* (aposztata) Jeruzsálem (Ilyen kontrasztokat nagyon gyakran használnak a Szentírásban, pl. Gal 4,25-26).

Ezenkívül a papok azért hordanak bíborlila és skarlátvörös ruhákat, hogy ezzel a bűnbánatot, illetve Krisztus vérének szimbolizálják.

Arról nem is beszélve, hogy a bíbor az igaz vallás liturgikus színe (vö. Lev 14,4.6.49-52; Szám 19,6), illetve azt, hogy a papok ruhája bíbor és skarlát színű legyen, maga az Isten parancsolta meg (Kiv 28,4–8.15.33; 39,1–8.24.29)!

Ha azonban a 4Mózes 15,28-29-t elolvassuk, ott azt látjuk, hogy a bíbor és skarlát mellett a zsidók kék bojtot is varrtak a ruhájukba. Ez a szín hiányzik az összes fent felsorolt papi szín közül. A bíbor és vörös szín azért van konkrétan megnevezve mert ez azonban a *bíborosok* hivatalos színe, akik a római egyház vezetői.

“Szólj Izráel fiaihoz, és mondd meg nekik, hogy csináljanak bojtokat a ruhájuk szegélyére nemzedékről nemzedékre, és tegyenek a szegélyen levő bojtokra kék bíborzsinórt. Arra való ez a bojt, hogy valahányszor ránéztek, emlékezzetek az ÚR minden parancsolatára, teljesítsétek azokat, és ne csábítson el titeket sem a szívetek, sem a szemetek, *amelyek paráznaságba vihetnek benneteket.*”

A babiloni paráznának azonban bíbor és skarlát ruhája mellett további azonosító jele van: ékszerei és gyöngyei: “az asszony pedig bíborba és skarlátba volt öltözve, arannyal, drágakővel és gyöngyökkel ékesítve, kezében arany pohár” (Jel. 18,4).

Ha betérsz sok római templomba, ott az ember szemét megüti azt, hogy milyen sok drágaság, sok arany van az oltár körül. Róma fészületein drágakövek sorakoznak. A papok pedig a miséken arany poharat használnak.

A babiloni parázna pedig fenevadon ül, ami az államhatalmat jelenti. Maga az egyház egy asszony, egy parázna asszony, aki fondorlataival irányítja a világi hatalmat. Ebbe a szerepkörbe teljesen beleillik a római egyház világi hatalmi törekvései.

A 666 sátáni száma

A Pápa koronáján, sisakján (tiaráján) ez áll: VICARIVS FILII DEI, azaz Isten Fiának helytartója, és ennek a száma 666! Hallhatjuk ezt a rosszindulatú (és hamis) állítást elég gyakran.

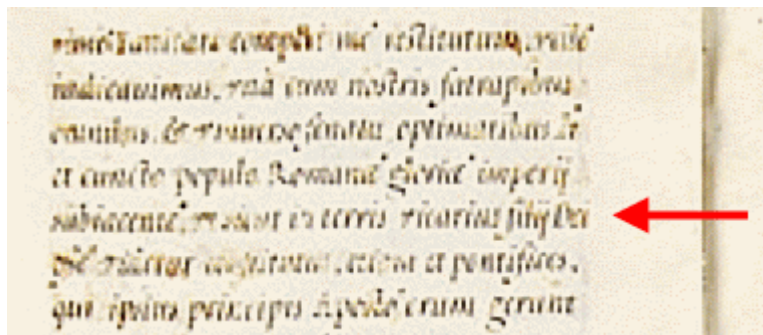
Először is nézzük meg, hogy hogyan megy ez a számolás. Az ókori nyelvekben, így a héberben és a görögben is a betűknek számértékük is volt, illetve a latin betűket számoknak is használták, közhíjjal: I = 1; V = 5; X = 10; L = 50; C = 100; D = 500 és M = 1000. Ha a fenti példát nézzük, és összeadjuk a szóban lévő római betűket (az U betűt V betűnek véve), akkor kijön a 666.

VICARIVS FILII DEI = 5+1+100+1+5+1+50+1+1+500+1 = 666

Azonban van egy nagy gond ezzel az érveléssel. Egyrészt ez a felirat egyik pápai tiarán sincs rajta. Néhány hetednapi adventista jött elő ezzel az állítással még a 19. század végén, és azt bizonygatták, hogy két állítólagos (névtelen, vö. a fenti 2. és 5. pontot) tanú látta ezt a feliratot XVI. Gergelynél (1831-1846), amint az ezzel a felirattal ellátott tiarát hordja az egyik pápai Szentmisén, illetve egy fotó is létezik erről. A nevetséges ebben az, hogy a pápák sohasem hordták tiarát Szentmisén, illetve mint kiderült a fotó egy hamisítvány (de még így sem lehet igazán kivenni belőle semmit). A másik meg az, hogy az 1800-as évektől hordott összes tiara közszemlére van téve a Vatikáni Múzeumban. Összesen két tiarán van felirat, de az sem "Vicarius Filii Dei", hanem "CHRISTI VICARIO – IN TERRA – REGUM". De ennek a betűértéke 214.

Aztán a Vicarius Filii Dei (Isten Fiának helytartója) sohasem volt a pápák titulusa, soha nem nevezték így a pápákat. Róma püspökének helyes címe – mint a fentiekben láttuk – Christi Vicario (Krisztus helytartója). További címei lehetnek Servus Servorum Dei (Isten szolgáinak szolgálója), Pontifex Maximus (a legfőbb főpap), Successor Petri (Péter utódja), de ezek közül egyiknél sem jön ki sehogy sem 666-ra.

Az édes mindegy, hogy a Vicarius Filii Dei elnevezés pápai tiarán megjelent, vagy nem jelent meg, vagy hogy le volt-e fotózva vagy sem. A konstantinuszi adománylevélről készített 16. századi másolata tartalmazza ezt az elnevezést, amint a képen látszik, de a következő honlap számos más katolikus forrást is felsorol, amelyben megtalálható a Vicarius Filii Dei vagy rokon elnevezések¹⁸.

Az egyik ilyen példa az, hogy egy bizonyos Monseigneur Louis Gaston pedig ugyanezt az elnevezést használja az egyik munkájában amikor a pápáról beszél:

“Ezek között a falak között rejlenek az apostolok hercege, Róma első püspöke, a pápák hosszú sorában az első, Jézus Krisztus első földi helytartója. És egy a templomhoz közeli hatalmas palotában lakik a főpap – Szent Péter utódja, az **Isten Fiának helytartója**, és a keresztyének szuverén ura akik a földön laknak.”¹⁹

Egyébként, ha így gematrikusan (a betűk számértékét olvasva) értelmezzük a 666-ot, akkor számtalan variációt lehetne alkotni. Pl. az előbbi eljárással Ellen Gould White, a hetednapos adventisták alapítóját is sátáni személlyé tehetjük:

ELLEN GOVLD VWHITE = 50 + 50 + 5 + 50 + 500 + 5 + 5 + 1 = 666

De Lutherre is kijön a számítás, ha nevének latin megfelelőjét vesszük (Lutera), és a görög betűk számértékét nézzük:

MARTIN LUTERA = 30 + 1 + 80 + 100 + 9 + 40 + 20 + 200 + 100 + 5 + 80 + 1 = 666

Luther Mártonra nézve azért azt tudni kell, hogy aki ezt a számítást elvégezte, egy olyan római pap volt, aki szántsándékkal azért akarta ráhúzni Lutherre hogy ő az antikrisztus, tehát ez az ember messze nem volt előítéletektől mentes. Luthernek nem is ez a görögös neve (ha már német!!! ☺), hanem Martinos Lutera. Különben is nincs értelme van annak, hogy egy ember latin nevének értékét görög betűk megfelelő számértékével számítsuk. Ez olyan, mintha két tizes számrendszerbeli számot kettes számrendszerben akarnám összeadni. Az S betűnek a görögben 90-es értéke van, így nem jön ki a 666-os szám. Mellesleg Luthernek azért nem lehet bármiféle köze az antikrisztushoz, mivel az antikrisztus lelke Pál szerint már a világban van (1Jn. 2,18). Luther és Pál pedig nem voltak egymással kortársak. És ez pedig azt is kizárja amit sok római apologéta mond, hogy az antikrisztus majd csak a távoli jövőben fog eljönni (fudurizmus).

De ugyanígy ki lehet 666-ra hozni többek között a következőket is:

Néró császár (véleményem szerint ez a legvalószínűbb megfejtés, már ha a gematrikus megoldás a jó)

Caligula

Nerva

Traianus

Domitianus

Domitianus császár halálának évszáma

"Kaisar Theos" (isteni császár)

"Kaisar Romith" (római császár)

Julianus aposztata

Geuserich

Attila

Mohamed

VIII. Bonifác

XIV. Lajos

Napoleon

Hitler
stb.

De pl. ha a "w" betű héber számértékét nézzük, az 6. Így a 666 = www

Vagy egy másik megoldás, ami a 666 latin nevében rejlik:

sexcenti sexaginta sex

És még számtalan "megoldás" van.

Az már csak hab a tortán, hogy egy kéziratban a 666 helyett 616 van. (Néro neve így is kijön, ha nem görögösen (Neron Qaesar), hanem latinosan írjuk le a nevét: Nero Qaesar, mert így kiesik egy "N" betű, és ez mínusz 50-et jelent.)

Be kell azonban látni, hogy a megfejtő kulcs hiányában ez így megfejthetetlen, zűrzavaros és kusza, s mivel még az apostoli korban sem tudták ezt a kulcsot (pl. Ireneusz is csak találgatott) nem ezen az úton kell elindulni.

A szimbolikus értelmezés itt is sokkal valószínűbb. Egyrészt, mert ez a szám egy apokaliptikus műben van megemlítve, aminek a lényege éppen a szimbolikus beszéd, miként az összes többi benne szereplő számnál.

Másrészt sokkal kézenfekvőbb ez az értelmezés, mint egy bonyolult számítás.

Ebben az esetben a 666 nem egy számjegy, hanem három 6-os sorozata, egymásutánja. A zsidó szimbolikus nyelvben a 6-os a 7-es hiánya. A 7-es a tökéletesség, a jó, a megáldott, a béke, a megérkezés, beteljesedés szimbóluma. (Isten pl. 7 nap alatt teremtette a világot) A 6-os ennek a tökéletességnek a meg-nem-érkezettisége, be-nem-teljesültsége, azaz a kaotikus, a zavaros, a rossz szimbóluma. A háromszorosága pedig ennek a rossznak a felturbóztatása. A titáni, a sátáni rossz.

Hiába, mégis azt mondja a Szentírás a Jel. 13,18-ben, hogy "Itt van a bölcsesség. A kinek értelme van, számlálja meg a fenevad számát; mert emberi szám: és annak száma hatszázhatvanhat." Ez azt jelenti, hogy igenis használni kell az ember értelmét. Ráadásul a szám egy embernek a száma, és nem általánosságokban allegorizálva valamilyen homályos fogalom. Az tény, hogy sok emberre ki lehet számolni ezt a számot, de az a figyelemreméltó azonban, hogy a pápákra, illetve a római egyházra ez többször kijön:

II. Szilveszter, II. Gelásziusz, II. Pelágiusz, VIII. Bonifác, X. Leo, II. János Pál, XVI. Benedek pápára mind kijön a számítás, illetve a **DVX CLERI** (a papok kapitánya), a **SANCTA LVX DEI** (Isten szent fénye) kifejezésekre kijön, amelyeket a római egyház magára értelmezett. Az a kifejezés, hogy olasz egyház (**ITALIKA EKKLESIA**) is kihozza a 666-os számot ($10+300+1+30+10+20+1+50+20+20+30+8+200+10+1=666$)¹⁷. Sőt, az is figyelemre méltó, hogy több római császárra is kijött a számítás, akik vallásilag ugyanúgy Babilonhoz tartoznak, mivel vallásilag közös alapjuk van a római egyházat

illetően. Az egyik a pogány római birodalom volt, a másik a pogány római egyház. Mindkettő római, mindkettő pogány abban, hogy közös babiloni elemek vannak a vallásukban.

Figyelemre méltó az is, hogy több katolikus szerző szerint a pápa jóllehet hogy azonos az antikrisztussal. Hadd szerepeljen itt két idézet:

„Egy ilyen rendszer [mint a római katolikus egyház] annyira nem emberi, mivel olyan jegyeket, tulajdonságokat hordoz magán, amelyek mind természetfölöttiek, hogy az emberek szerint egyenlő a Krisztussal vagy az Antikrisztussal. Nincs más választás e két választás között. Teljesen igaz ez a két választás. A katolikus egyház vagy a Sátán remekműve vagy Isten Fiának országa.”²⁰

„Egy másik nagyon komoly kérdés pedig ez: hogy teljesen biztosak legyünk abban, hogy Krisztus egyházának egy ága, benne a gonoszság kiterjedten uralkodik, de sőt a gonosznak a birodalma, Isten ellenségének birodalma, de ha nem a sötétségnek királysága, akkor az egyház a Fenségesnek lakóhelye. A kérdés e két választás között rejlik: a római katolikus egyház vagy az Isten háza vagy a Sátán háza, köztük nincsen közép föld.”²¹

III. Incét is például éppen azért tartották antikrisztusnak, mivel ő volt a felelős az inkvizíció kezdetének. Sőt, Johanna pápanőt saját korában a babiloni paráznának tartották. Ez azt jelenti, hogy a köznép körében szélesre el volt terjedve ez a nézet, hogy a pápanőt tarot kártyán ábrázolták.

A bűn embere, a törvénytíró:

A pápa antikrisztusi volta mellett azonban több érv is szolgál.

Pál a következőket írja a tesszalonikabeli gyülekezetnek: „Senki semmiféle módon ne vezessen félre titeket. Mert az Úr napját megelőzi a hittől való elszakadás, amikor megjelenik a törvénytíró, a kárhozat fia.” (2Tessz. 2,3). Ez az antikrisztus leírása. A

törvénytípró, római fordítás szerint a bűn embere. A római pápa hogyan lehet a törvénytípró, a bűn embere? Hiszen magát szent, kegyes embernek tünteti, aki csupa jót akar, és az erkölcsi normákat elvileg képviseli.

Ezen sokat gondolkodtam, de átgondolás után rájöttem arra, hogy a pápát miért lehetne törvénytíprónak mondani, vagy a bűn emberének. Több érv szól emellett. Elsősorban a pápa, noha a törvényt és az erkölcsiséget állítólag fenn akarja tartani a világban, nem leszünk a törvénytől jobbak. Igaz, hogy a Sátán a világosság angyalává tudja magát tenni, és hogy majd sokan követik a fenevadat... (2Kor. 11,14; Jel. 13,3). Attól leszünk mások, ha Krisztusban újjászületünk, és Jézus lemossa az Ő vérével az összes bűnünket, így lehet újat kezdeni. Róma ezt az evangéliumot tagadja, és a sárba tapossa minden erejével. Az evangéliumot bizonyos módon törvénynek lehet mondani. Továbbá sajnos a látszat vallásosság sokszor rosszabb, mint a nyílt hitetlenség vagy ateizmus akár. Tudniillik ha az ember behízelegi magának, hogy jóban van Istennel, akkor bármit meg is tehet. Így van ez sok katolikus pappal, aki azt gondolja, hogy azzal, hogy pap, eleget tesz Istennek. Manapság azonban talán fölösleges szót ejteni a sok részeges, pedofil, homoszexuális, káromkodó, közömbös katolikus papról. Vagy, ha még durvább jelenséget nézünk, ott van a középkorban a búcsúcédulák esete. Akkoriban Johan Tetzl még olyan bűnért is járt feloldás, ha valaki a Szűz Máriát is megerőszakolta volna. Sőt – olyan emberekért is adott búcsúcédulát, akik előre kívántak megtenni valami bűnt, pénzbeli „ellensúlyozás” fejében. Úgy járt el Tetzl egyszer, hogy olyan búcsúcédulát adott ki valakinek, aki később megverte és kirabolta őt egy országúton⁶! Másik példa erre az, hogy a római egyház mennyire áll ki az abortusz ellen, noha sok-sok apácázárda tele van olyan terhes apácákkal, akik később elvetélik a magzataikat²².

Ez nagyon sokat mond Róma erkölcsiségét illetően. Így volt ez a római egyház történelme során. Amikor Napoleon a francia Consalvi bíborosnak azt mondta, hogy „el fogom pusztítani az Önök egyházát”. Erre Consalvi bíboros azt a „frappáns” választ adta, hogy „Nem fog sikerülni nekik – hiszen nekünk sem sikerült soha”²³. Értelmezzük is Consalvi szavait. Ez azt jelenti, hogy Consalvi bíboros, aki a római egyház magasrangú vezetője elismeri, hogy a római egyház évszázadokon keresztül tele volt bűnökkel, sőt olyan szinten, hogy önmagát is pusztította ezzel. Ez azt jelenti, hogy a római egyház nem más, mint egy önpusztító destruktív erkölcstelen szekta!! Amikor több millió emberi életet is kioltott!! És ebbe a szektába akarják Róma apologétái betéríteni az embereket!! A pápa méltón a bűn embere, a törvénytípró!!

És ezért van az, hogy a pogányok jogosan lépnek fel Róma arcátlan képmutatásai ellen, mint ahogyan jövendölve van: „A tíz szarv, amelyet láttál, és a fenevad, meg fogják gyűlölni a paráznát, magára hagyottá és mezítelenné teszik, húsát lerágnak, őt pedig tűzben elégetik.” (Jel. 17, 16)

Referenciák

1. Philip Schaff, History of the Christian Church, 8 volumes (Grand Rapids, MI: Eerdmans, 1910; reprint, 1978), Volume V, Chapter X
2. http://news.yahoo.com/s/ap/20090520/ap_on_re_eu/eu_ireland_catholic_abuse
3. Charles Chiniquay. Fifty years in the church of Rome. Protestant Literature Depository. London. 1886.
4. Edmond Paris. The secret history of the Jesuits. Chick publications. Ontario. 1975.
5. http://www.youtube.com/watch?v=79iDvW9IMvc&feature=Playlist&p=7D07163E9690CA5E&playnext=1&playnext_from=PL&index=47
6. A katolikus egyház katekizmusa, 1393., 1395.
7. John W. Dowling. The History of Romanism. New York : E. Walker ; Port Hope [Ont.] : Hay & Thatcher. 1853.
8. "The Babylonian captivity of Church Jesus". Martin Luther. 1520.
9. <http://www.geocities.com/peterpaulmin/CoucilofTrent.html>
10. http://geocities.com/cs_matyi/Depositum_papa.pdf
11. Peter H. Uhlmann. Róma tantételei a Biblia fényében. Autenticus kiadó. Budapest. 1993.
12. http://www.vatican.va/holy_father/john_paul_ii/homilies/2001/documents/hf_jpii_hom_2_0010923_kazakhstan_astana_en.html
13. <http://biblelight.net/vatican.htm>
14. *The New College Latin and English Dictionary*. John C. Traupman, Ph.D. Bantam Books, 1995, ISBN 0-553-57301-2, page 437.
15. <http://www.newadvent.org/cathen/11744a.htm>
16. „Faith of our fathers”, Cardinal Gibbons. 1917, p. 107.
17. Ágoston. Az Isten szent városa, 16. és 18. fejezet.
18. <http://www.hol.com/~mikesch/666.htm>
19. Familiar Instructions And Evening Lectures On All The Truths Of Religion, by Monseigneur Louis Gaston A. de Sègur, translated from the French, Vol. II.; London: Burns & Oates, 1881, p. 204.
20. (Henry Edward Manning bíboros, westminsteri főpüspök; The Fourfold Sovereignty of God, second edition, London, Burns, Oates & Company, 17, 18 Portman Street, and 63 Paternoster Row, 1872, pgs. 171-172.)
21. (John Henry Newman bíboros, Essays Critical & Historical, Volume II, Tenth Edition, London, Longmans, Green & Co., and New York, 15 East 16th Street, 1890, pgs. 115, 116.)
22. <http://www.cs.unc.edu/~plaisted/estimates.doc>
23. http://www.catholic.com/library/A_Crisis_of_Saints.asp